

Teza: obowiązki pełnomocnika z urzędu.

W świetle faktu, że otwarty był termin do wniesienia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego, Obwiniony, będąc wyznaczony pełnomocnikiem z urzędu, zobowiązany był do oceny, czy wniesienie takiego środka ma uzasadnione podstawy, a w przypadku odpowiedzi negatywnej powstawała konieczność sporządzenia opinii i złożenia jej w sądzie wraz z odpisem dla zastępowanej strony, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej (art. 177 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Sygn. akt WO-21/21

ORZECZENIE

z dnia 6 maja 2021 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:
Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki**

Sędziowie: S WSD Michał Rajski

S WSD Marta Stryjek - sprawozdawca Protokolant: Adam Wolan

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego W. S., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. pod numerem wpisu (...),

obwinionego o to, że:

1)

będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu H. Z. w sprawie sygn. akt (...) przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R., zgodnie z pismem Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. z dnia 12 czerwca 2019 r. doręczonym mu w dniu 14 czerwca 2019 r. nierzetelnie i niesumienne oraz z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, że nie zawiadomił na piśmie H. Z. oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. - niezwłocznie, nie później niż w terminie dwóch tygodni od terminu zawiadomienia go o wyznaczeniu, nie później niż w dniu 28 czerwca 2019 r. - o stwierdzeniu braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, dołączając do zawiadomienia opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R., z dnia 6 marca 2019 r., czym nie wywiązał się z obowiązku określonego w art. 177 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.), ani też nie sporządził i nie wniósł skargi kasacyjnej w ustawowym terminie, działając na szkodę H. Z., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust.1 i art. 61 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

2)

będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu H. Z. w sprawie sygn. akt (...) przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R. zgodnie z pismem Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. z dnia 12 czerwca 2019 r. doręczonym mu w dniu 14 czerwca 2019 r. nierzetelnie i z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, iż nie zawiadomił niezwłocznie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. i Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. o wypowiedzeniu mu w dniu 1 lipca 2019 r. pełnomocnictwa przez H.

Z., czym działał na jej szkodę, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 z późn. zm.) w zw. z art. 6 art. 12 ust. 1 i art. 61 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. z dnia 12 listopada 2020 r. (sygn. akt: OSD 13/20)

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości;

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od radcy prawnego W. S. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.500,00 (słownie: jeden tysiąc pięćset) złotych płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych Warszawie.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 21 sierpnia 2019 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w R. poinformował Okręgową Izbę Radców Prawnych w R. o tym, że wyznaczony pełnomocnikiem H. Z. w sprawie ze skargi na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. z dnia 4 lipca 2017 r. w przedmiocie odmowy umorzenia nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych oraz rozłożenia tych świadczeń na raty radca prawny W. S. nie podjął żadnych czynności w sprawie, tj. nie sporządził skargi kasacyjnej od wyroku z dnia 6 marca 2019 r. ani też opinii o braku podstaw do jej wniesienia pomimo spoczywającego na nim obowiązku wynikającego z art. 177 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. WSA, nie dysponując potwierdzeniem zwrotnego odbioru pisma Dziekana Rady OIRP w R. o wyznaczeniu radcy prawnego pełnomocnikiem, wyraził przypuszczenie, że najprawdopodobniej upłynął już termin do złożenia któregośkolwiek ze wskazanych środków prawnych.

Po przeprowadzeniu dochodzenia wszczętego postanowieniem z dnia 14 listopada 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRJP w R. skierował w dniu 18 sierpnia 2020 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. (dalej także jako „OSD” lub „Sąd I instancji”) wniosek o ukaranie radcy prawnego W. S. (dalej „Obwiniony”) z tytułu tego, że:

1)

będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu H. Z. w sprawie sygn. akt (...) przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R., zgodnie z pismem Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. z dnia 12 czerwca 2019 r. doręczonym mu w dniu 14 czerwca 2019 r. nierzetelnie i niesumiennie oraz z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, że nie zawiadomił na piśmie H. Z. oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. - niezwłocznie, nie później niż w terminie dwóch tygodni od terminu zawiadomienia go o wyznaczeniu, nie później niż w dniu 28 czerwca 2019 r. - o stwierdzeniu braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, dołączając do zawiadomienia opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R., z dnia 6 marca 2019 r., czym nie wywiązał się z obowiązku określonego w art. 177 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.), ani też nie sporządził i nie wniósł skargi kasacyjnej w ustawowym terminie, działając na szkodę H. Z., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 61 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2)

będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu H. Z. w sprawie sygn. akt (...) przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R. zgodnie z pismem Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. z dnia 12 czerwca 2019 r. doręczonym mu w dniu 14 czerwca 2019 r. nierzetelnie i z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, iż nie zawiadomił niezwłocznie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. i Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. o wypowiedzeniu mu w dniu 1 lipca 2019 r. pełnomocnictwa przez H. Z., czym działał na jej szkodę, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 z późn. zm.) w zw. z art. 6 art. 12 ust. 1 i art. 61 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

W dniu 12 listopada 2020 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. wydał w sprawie OSD/13/20 orzeczenie, na mocy którego:

1)

Obwiniony został uznany winnym tego, że będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu H. Z. w sprawie sygn. akt (...) przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R., zgodnie z pismem Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. z dnia 12 czerwca 2019 r. doręczonym mu w dniu 14 czerwca 2019 r. nierzetelnie i niesumiennie oraz z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, że nie zawiadomił na piśmie H. Z. oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. - niezwłocznie, nie później niż w terminie dwóch tygodni od terminu zawiadomienia go o wyznaczeniu, nie później niż w dniu 28 czerwca 2019 r. - o stwierdzeniu braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, dołączając do zawiadomienia opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R., z dnia 6 marca 2019 r., czym nie wywiązał się z obowiązku określonego w art. 177 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.), ani też nie sporządził i nie wniósł skargi kasacyjnej w ustawowym terminie, przez co dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 61 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych Obwinionemu została wymierzona kara upomnienia;

2)

Obwiniony został uznany winnym tego, że będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu H. Z. w sprawie sygn. akt (...) przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R. zgodnie z pismem Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. z dnia 12 czerwca 2019 r. doręczonym mu w dniu 14 czerwca 2019 r. nierzetelnie i z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, iż nie zawiadomił niezwłocznie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. i Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. o wypowiedzeniu mu w dniu 1 lipca 2019 r. pełnomocnictwa przez H. Z., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 2115 z późn. zm.) w zw. z art. 6 art. 12 ust. 1 i art. 61 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych Obwinionemu została wymierzona kara upomnienia;

3)

na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych Obwinionemu wymierzona została łączna kara upomnienia;

4)

Obwiniony został obciążony zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1184 zł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 ustawy o radcach prawnych i § 1 ust. 1 pkt. 1 Uchwały Nr 86/LX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego oraz Uchwały Nr 368/X/17 Okręgowej Rady OIRP w R. z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie ustalenia zasad i wysokości ryczałtów z tytułu pełnienia funkcji na rzecz organów samorządu radcowskiego.

Od powyższego orzeczenia w całości w ustawowym terminie odwołał się Obwiniony, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1)

naruszenie przepisów postępowania,

2)

dowolność ustaleń faktycznych,

3)

sprzeczność wewnętrzną uzasadnienia wyroku,

4)

naruszenie przepisów prawa materialnego,

5)

niewspółmierność kary w stosunku do okoliczności popełnienia zarzucanego czynu

W konsekwencji Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od zarzucanych czynów oraz nieobciążanie kosztami za I i II instancję.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie ma usprawiedliwionych podstaw i nie zasługuje na uwzględnienie.

Tytułem uwagi wstępnej należy podnieść, że bardzo ogólny stopień sformułowania zarzutów odwoławczych utrudnia kontrolę instancyjną. Tym niemniej, realizując dyspozycję art. 457 § 3 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”) zobowiązującą sąd odwoławczy do podania, czym się kierował wydając dane orzeczenie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pierwszej kolejności dokona pewnych ogólnych spostrzeżeń jako że stanowią one kontekst dla dalszych rozważań.

I. Sąd odwoławczy w całości akceptuje dokonane przez Sąd a quo ustalenia faktyczne.

Nie ulega wątpliwości, że Obwiniony został wyznaczony pełnomocnikiem z urzędu w sprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R. toczącej się pod sygn. akt (...) ((...)/R. (...)) dla Pani H. Z. (dalej „Klientka”). Wynika to z pisma Dziekana Rady OIRP w R. z dnia 12 czerwca 2019 r. skierowanego do Obwinionego (k. 10). Jeżeli Obwiniony miał wątpliwości co do wyznaczenia (powołując się w swoim odwołaniu na fakt, że nie był pewien, czy nie doszło po stronie WSA do jakiejś pomyłki, gdyż w tej sprawie był już uprzednio pełnomocnikiem z urzędu, po czym umocowanie ustało), powinnością radcy prawnego było podjęcie działań mających na celu ustalenie, czy doszło do ponownego wyznaczenia pełnomocnikiem z urzędu. Normy sumienności i staranności oczekiwanej od radcy prawnego w działaniach zawodowych zdecydowanie zmuszają do podjęcia takich kroków. Skądinąd nie było ku temu żadnych

przeszkód natury faktycznej, gdyż jak wskazał sam Obwiniony w toku składania wyjaśnień przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w R., „dość często ”w WSA w Rzeszowie bywa (k. 49).

Doręczenie Obwinionemu pisma Dziekana Rady OIRP w R. wyznaczającego na podstawie art. 253 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej „Ppsa”) pełnomocnikiem z urzędu otworzyło katalog obowiązków, jakie ciążyą na pełnomocniku z urzędu.

Obowiązkiem tym było w pierwszej kolejności - stosownie do § 20 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 94/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2015 r. w sprawie Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego (dalej „Regulamin”) - zapoznanie się z aktami i nawiązanie kontaktu z Klientką. W świetle faktu, że otwarty był termin do wniesienia skargi kasacyjnej, Obwiniony zobowiązany był do oceny, czy wniesienie takiego środka ma uzasadnione podstawy, a w przypadku odpowiedzi negatywnej - powstawała konieczność sporządzenia opinii i złożenia jej w sądzie wraz z odpisem dla zastępowanej strony (art. 177 § 4 Ppsa; § 23 ust. 3 Regulaminu kreuje obowiązek zawiadomienia sądu i strony). Jest to obowiązek o charakterze bezwzględny w tym sensie, że nie niweczą go np. odmienne ustalenia z klientem (na co powołuje się Obwiniony). Tym samym słusznie zauważył OSD w uzasadnieniu swojego orzeczenia, że wraz z wykonaniem tego działania ustaje obowiązek prowadzenia sprawy spoczywający na wyznaczonym radcy prawnym (§ 23 ust. 5 Regulaminu). Brak zawiadomienia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej nie spowodował ustania obowiązku prowadzenia sprawy, wobec czego prawnie relewantne stało się wypowiedzenie pełnomocnictwa przez Klientkę w dniu 1 lipca 2019 r. (o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia w kontekście zarzutów stawianych ustaleniom stanu faktycznego). Tego rodzaju oświadczenie z kolei zaktualizowało po stronie Obwinionego obowiązek zawiadomienia sądu i organu wyznaczającego, o czym stanowi § 24 Regulaminu. Z obowiązku tego Obwiniony nie wywiązał się.

Powyższe przesądza o tym, że ocena prawna ustalonego w sprawie stanu faktycznego dokonana przez OSD jest prawidłowa, a wydane rozstrzygnięcie poprawnie realizuje zasadę trafnej reakcji dyscyplinarnej w myśl art. 2 § 1 Kpk w związku z art. 74' pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

II. Odnosząc się do postawionych przez Obwinionego zarzutów (w ich kolejności zawartej w odwołaniu) wskazać należy, że Obwiniony postawił zarzut naruszenia przepisów postępowania, jednak nie wskazując żadnej normy prawnej, którą miałyby naruszyć OSD. Godzi się przypomnieć, że oczekiwany przez Obwinionego skutek w postaci wzruszenia orzeczenia Sądu I instancji mogłaby wywołać taka obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 Kpk). Obwiniony jako okoliczność faktyczną wskazał przebieg rozprawy przed OSD i odbieranie mu głosu przez Przewodniczącego. Okoliczności tych nie potwierdza treść protokołu z rozprawy przed OSD (k. 71 - 73), Obwiniony nie wskazał, czy wnosił o sprostowanie tego protokołu (art. 152 Kpk, w aktach sprawy brak jest takiego wniosku), co uruchomiłoby procedurę weryfikacji twierdzeń zawartych we wniosku o sprostowanie w sposób wyznaczony treścią art. 153 i nast. Kpk. Stawiając zarzut co do przebiegu rozprawy, w odwołaniu Obwiniony jednocześnie oświadczył, że treści protokołu nie zna. Postawiony w sposób nader ogólny zarzut naruszenia przepisów postępowania nie mógł zatem odnieść skutku w postaci uchylecia czy zmiany orzeczenia Sądu I instancji, skoro nie zostało w sposób konkretny wskazane ani naruszenie, ani to, w jaki sposób naruszenie to mogłoby mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Przedmiotem zarzutu jest także dowolność ustaleń faktycznych, w szczególności przyjęcie, że Klientka wypowiedziała Obwinionemu pełnomocnictwo, co - zdaniem Obwinionego - nie miało miejsca. W tym zakresie Obwiniony powołał się na pismo Klientki z dnia 1 lipca 2019 r. o treści: „ Ja niżej podpisana oświadczam, że zwalniam Pana z pisania skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt (...)R. (...), nie chcę, aby się Pan już tym zajmował”. Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że powołane oświadczenie Klientki w istocie rozpoczyna się od stwierdzenia: „Ja niżej podpisana oświadczam, że rezygnuję z Pana jako mojego pełnomocnika, zwalniam Pana z pisania skargi kasacyjnej...” (pisownia oryginalna - k. 42). Stwierdzenie Klientki „rezygnuję” jest kluczowe dla oceny, czy do wypowiedzenia pełnomocnictwa doszło. Jest ono także spójne z innymi ustaleniami postępowania - dość wskazać, że w trakcie przesłuchania w toku dochodzenia Klientka wskazała, iż „było przygotowane pismo sądu o mojej rezygnacji z pełnomocnika z urzędu, które przekazałam mężowi ” (k. 59). W świetle tych

okoliczności Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znajduje podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych polegających na wypowiedzeniu pełnomocnictwa przez Klientkę w dniu 1 lipca 2019 r., a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest dowolna.

Kolejny zarzut - naruszenia przepisów prawa materialnego - miałby zdaniem Obwinionego polegać na zarzucaniu naruszenia całego art. 6 („zawierającego szereg liter”), art. 12 i art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, których to dyspozycje w ogóle nie odnoszą się do zarzucanych czynów. Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że z twierdzeniami Obwinionego nie sposób się zgodzić. Art. 6 KERP (nie zawierający wyodrębnionych jednostek redakcyjnych) stanowi o konieczności wykonywania czynności zawodowych przez radcę prawnego m. in. rzetelnie, art. 12 ust. 1 KERP – sumiennie i z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, a art. 61 ust. 2 KERP z kolei - o obowiązku stosowania się przez radcę prawnego do uchwał organów samorządu radców prawnych (jaką jest np. Regulamin). W ustalonym stanie faktycznym Obwiniony naruszył przywołane przez OSD normy etyczne, co przesądza o braku uzasadnionych podstaw do uwzględnienia odwołania.

Jeśli chodzi o zarzucaną „sprzeczność wewnętrzną uzasadnienia wyroku”, to Wyższy Sąd Dyscyplinarny wyjaśnia, że z opisu obu czynów przypisanych Obwinionemu wykreślone zostały wyrazy „czym działał na szkodę H. Z.”, na co OSD zwrócił uwagę w końcowej treści uzasadnienia swojego orzeczenia (k. 84). Tym samym żadna sprzeczność nie ma miejsca. Przy okazji podkreślenia wymaga jednak, że wśród znamion żadnego z przypisanych Obwinionemu deliktów dyscyplinarnych nie występuje „działanie na szkodę klienta”. OSD stanął zatem na stanowisku, że działanie Obwinionego nie spowodowało szkody po stronie Klientki (co oczywiście nie jest równoznaczne z brakiem deliktu dyscyplinarnego), wobec czego niezasadny jest również zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego polegającego na działaniu na szkodę Klientki.

Finalnie wśród zarzutów odwoławczych znalazł się i ten o niewspółmierności kary. W tym kontekście przypomnieć należy, że wymierzone kary (upomnienia) są karami najłagodniejszymi w katalogu radcowskich kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Postulowana przez Obwinionego konieczność wymierzenia mu „upomnienia dziekańskiego” nie wytrzymuje konfrontacji z treścią ustawy o radcach prawnych, w której takiej kary ustawodawca nie przewidział (dla porządku - tego rodzaju instytucja występuje na gruncie art. 85 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, nie zaś na gruncie radcowskiej ustawy korporacyjnej). Gdyby chodziło o uregulowane w art. 66 ustawy o radcach prawnych tzw. „ostrzeżenie dziekańskie”, Sąd ad quem zauważa, że nie jest to kara dyscyplinarna, lecz środek dyscyplinujący. Decyzja o zastosowaniu tego środka nie leży jednak w gestii sądu dyscyplinarnego - ostrzeżenie jest udzielane przez dziekana rady okręgowej izby radców prawnych na wniosek rzecznika dyscyplinarnego (art. 66 ust. 1 ustawy o radcach prawnych). Jeśli chodzi o udział sądu dyscyplinarnego w kwestiach ostrzeżeń dziekańskich, to dla domknięcia obrazu można jedynie wspomnieć o kompetencji sądu polegającej wyłącznie na rozpoznawaniu odwołań od ostrzeżeń (art. 66 ust. 3 ustawy o radcach prawnych). Nie powinno budzić wątpliwości, że chodzi o odwołania od ostrzeżeń udzielonych przez dziekana rady właściwej OIRP.

Biorąc pod uwagę powyższe pod uwagę, wobec niepotwierdzenia którejkolwiek z podstaw odwoławczych wskazanych w art. 438 Kpk, na podstawie art. 437 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/1X72015 Krajowej Rady Radców Prawnych z 20 marca 2015 r. w sprawie zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.